

In memoriam
Dieter Norbert Hüpscher
 9 november 1927 – 28 maart 2023

Op de leeftijd van 95 jaar overleed Dieter Norbert Hüpscher. Oud-radioloog Henk van Soest werkte met hem samen in het Clara Ziekenhuis Rotterdam. Hij deelt zijn herinneringen en die van enkele oud-assistenten.

Dieter Norbert Hüpscher werd op 9 november 1927 geboren in Axel (Zeeland) waar zijn vader huisarts was. Later verhuisde hij naar Zwolle, waar hij op het Christelijk Lyceum in 1946 het eindexamen gymnasium-B behaalde. Van 1946 tot 1954 studeerde hij geneeskunde te Leiden. Hij was lid van het corps en van 1949-1951 fungeerde hij als consumabel in het sociëteitsbestuur.

Radiodiagnostiek

Zijn artsexamen deed Dieter op 3 december 1954. Gedurende de militaire dienst werkte hij tweeënehalf jaar in

het Militair Hospitaal te Utrecht: één jaar radiodiagnostiek bij dr. Sj.P. Botenga en anderhalf jaar interne geneeskunde bij dr. L. Koster. Van 1957-1961 volgde hij de opleiding radiologie bij prof. dr. J.R. von Ronnen in het Academisch Ziekenhuis te Leiden. Tijdens de opleiding verdiepte hij zich in de röntgen-cinematografie en vertoonde röntgenfilms in binnen- en buitenland. Van 1959-1961 was hij bovendien medisch-technisch adviseur van de Optische Industrie 'De Oude Delft.'

Vrije avonden

In 1961 begon hij zijn werkzaamheden als radioloog in associatie met H.B.M. Becking in het (toen nog Sint) Clara Zie-

kenhuis te Rotterdam. In die tijd was het nog gewoonte om alle verwijzende huisartsen te bezoeken om kennis te maken. Dat heeft hem vele vrije avonden gekost. Op 10 maart 1964 promoveerde hij te Leiden op het proefschrift: *Ontleding en dumping bij de maagresectie volgens Billroth II. Een röntgencinematografisch onderzoek.*

Druk bezet

Dieter bekleedde vele functies in ziekenhuis, de regio en de Nederlandse Vereniging voor Radiologie. Hij kende heel radiologisch Nederland en heel radiologisch Nederland kende hem. Aan ziekenhuisactiviteiten had hij een vol bord: hoofd opleiding arts-assistenten radiodiagnostiek ombudsman, secretaris van de medische staf, lid en voorzitter van de huisartsen-commissie, en hoofd opleiding radiologisch laboranten. Ook buiten het ziekenhuis was hij druk: hij

was onder andere lid en secretaris van de Verenigde Rotterdamse Medische Specialisten, lid van de districtsraad afdeling Rotterdam en lid van de begeleidingscommissie Opleiding Docenten Radiologisch Laboranten Academie Vronesteyn (Voorburg).

Actief lid

Binnen de NVvR was hij voorzitter van de werkgroep gastro-enterologie bij- en nascholing radiodiagnostiek, lid van de commissie in- en uitstroom arts-assistenten radiodiagnostiek, lid en vervolgens secretaris en voorzitter van het Concilium Radiologicum. Ook was hij lid van de plenovisatiecommissie kwaliteit LSV en reviewer van het *European Journal of Radiology*. In 1993 werd hij benoemd tot erelid van de NVvR. Zijn publicaties en voordrachten betroffen voornamelijk de slokdarm en de slokdarm-maagovergang.

Mensen-mens

Dieter was een voortreffelijk opleider, een echte onderwijzer, geen schoolmeester. Hij werd op handen gedragen door alle assistenten en laboranten, was altijd vriendelijk, echt een mensen-mens, bescheiden, vol grapjes. Hij nam je soms een beetje in de maling zonder dat je het door had. Iedereen hield van hem. Toen ik een keer foto's met hem aan het bespreken was, ging zijn pieper en nam hij de telefoon die op mijn bureau stond op. Na enig heen en weer gepraat hoorde

kelen kon overslaan. Het bijhouden van alle ontwikkelingen in deze stroomversnelling was een uitdaging voor alle collega's, maar Dieter zag kans om daarbij nog een standaardwerk over slokdarm-

diagnostiek te schrijven dat mondiaal erkenning vond. In 1988 verscheen zijn *Radiology of the Esophagus*.

Gevoel voor humor

Dieter had een heel apart, subtiel gevoel voor humor. Bij presentaties en besprekingen kon iedereen daarvan genieten, maar het meest dankbare publiek waren de dames van de dictafoon/typekamer die de saaie ingesproken verslagteksten doorspekt hoorden met cabaret, liederen, gedichten en grappen. Hij bedacht net als Van Kooten en de Bie nieuwe woorden. Het onderzoek van de traanwegen, lacrimografie, werd bij hem een *huilogram*.

Dieter was erg muzikaal, hij speelde piano, vond het heerlijk om 's avonds thuis een beetje jazzy te improviseren. Op zijn

trok hij weer. Een halfuurtje later kwam Dieter naar hem toe om te vragen of hij misschien foto's wilde bespreken. "Ik heb je wel gezien zojuist, maar zat even een dutje te doen in mijn luie stoel".

'Bijzonder was zijn wens om bij zijn afscheid in 1992 geen cadeau te willen, maar donaties te vragen voor een goed doel'

Donaties

Bijzonder was zijn wens om bij zijn afscheid in 1992 geen afscheidscadeau van maatschap, ziekenhuis of medische staf te willen krijgen, maar donaties te vragen voor de bestrijding van blindheid in Zuid-Amerika. Tijdens het afscheidsdiner hoorde een oud-assistent dat en zei hardop: het is wel een goed idee, maar zelf zie je er niets van. Vanuit een andere hoek van het restaurant riep Dieter: 'Maar zij wel!'

Golf

Dieter hield zich sindsdien vooral bezig met muziek (actief en passief), zijn kleinkinderen (intensief), kunst, natuur, golf en lezen. Na zijn pensionering kwam hij nog vaak op bezoek op zijn oude afdeling, helaas om een verdrietige reden: de begeleiding van zijn vrouw Ank. Zij bezochten het ziekenhuis voor onderzoeken en behandelingen. Zij overleed in 2004.

Zoals hij zelf in interview in het magazine *Oude Maas* van zijn golfclub zei: 'Golf is voor mij de redding geweest om het leven weer aan te kunnen na het overlijden van Ank na een lijdensweg van 5 jaar.' Hij liep met zijn 92, 93 jaar nog twee keer per week zijn rondjes en nam ook nog steeds les.

Aimabel mens

Bij zijn vertrek uit het Clara Ziekenhuis in april 1992 zei ik dat zijn eigen, bijzondere plek in onze harten het afscheid extra zwaar maakten. Dat geldt nu des te meer. Wij nemen afscheid van een bijzonder en buitengewoon aimabel mens. ■

Henk van Soest

'Dieter bekleedde vele functies in ziekenhuis, de regio en de Nederlandse Vereniging voor Radiologie'

ik hem zeggen: "Daar hoeft ik niet lang over na te denken, het antwoord is nee." Er was hem zojuist een hoogleraarschap aangeboden!

Literatuur

Ons vak maakte een razendsnelle ontwikkeling door. Van de klassieke röntgen, angiografie, echografie, interventieradiologie, computertomografie tot MRI. Alleen bij de MRI heeft Dieter het laten afweten. Het belangrijkste effect van MRI op zijn leven, zei hij, was dat hij sneller door de wetenschappelijke literatuur heen was omdat hij de MRI-arti-

afscheidsreceptie zong hij tot slot een zelfgemaakt lied, zichzelf begeleidend op zijn keyboard. Hij was ook een trouw bezoeker van de strijkkwartetten in de Rotterdamse Doelen.

Donkere kamer

Voor in zijn proefschrift stond als motto: 'Sometimes I sit and think, sometimes I only sit.' Een oud-assistent liep net na lunchtijd naar de kamer van Dieter om te vragen of hij wat foto's met hem wilde bespreken. Na kloppen mocht je bij hem altijd zo naar binnen lopen. Maar het was helemaal donker in de kamer, dus ver-